

Людський слід

Микола Руденко

Це він і вона, залишаючи слід,
Спішили назустріч рокованій миті.
Чотири мільйони невивчених літ
Чадів цей вулкан на сліди піврозмиті.

Цемент утворився з тієї золи,
Вулканам старим вже давно не димиться.
А так, ніби вчора вони тут пройшли —
Мужчина і жінка.
Самець і самиця.

Ще звірам, не людям, належав цей світ —
Їх роги і зуби розкидані всюди...

Чотири мільйони невивчених літ!
То що ж ми робили —
Не мавпи, а люди?

Встановлено: ноги такі ж, як у нас,
А значить — і руки.
І розум, і душі...
Чого ж нас так довго обточував час —
Стругав і кував на розпеченій суші?

У дикості — вічність.
В державності — мить.
О небо! Навіщо над нами глумиться?
І знову земля, як вулкан, задимить,
Щоб слід свій лишили
Самець і самиця.

Сліди чоловічі й жіночі малі
Відіб'ються в магмі.
Неначе на воску...
Людино! Ти нужна в волоссі Землі
Чи, може, нейрон планетарного мозку?